

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Tiburtius martyr. P. Ianuarij

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

olim fore ominabatur, per quem multorum posset salus promoueri. Porro simulatq; ad eam peruenit ætatem, qua iam de vitæ ineunda ratione maturo decernere posset cõsilio, non parentum, sed diuinæ gratiæ instinctu, rebus & facultatibus suis renunciauit, vt in illa augusta diuorum regia, securissima hæreditate potiretur. Neq; postmodũ ad mundanos strepitus sibi redeundum existimauit, qui nosset dictũ esse à Domino: Nemo mittens manum suam ad aratrum & respiciens retro aptus est regno Dei: sed doctrinis sacris, & verbi diuini pabulo ardenti desiderio inhians, eorundem iugi meditatione effecit, vt adolescentis ætatis annos castis moribus ornaret. His ille primordijs ad insignem sanctitatis gradum peruenit, tandemq; vniuersis huius mundi oblectamentis & voluptatibus calcatis, multisq; clarus miraculis, mortalitatem cum æuiternis commutauit.

MARTYRIVM D. TIBVRTII IUVENIS

20. Ianuarij. habetur in vita S. Sebastiani

apud L. Sur. Tom. 1.

Ardet amore martyrij.

Tiburtius à B. Sebastiano & Polycarpo de fide edoctus ac baptizatus magno martyrij amore æstuabat, cumq; in hominẽ incidisset, qui ex alto corruens capite ac membris miserè collisis animam agebat, dicta super illum oratione dominica, pristinæ eum incolumitati confestim restituit. Quo miraculo cõmoti

moti ipsius parentes, vnà cum filio suo fidem ac baptisma à B. Caio Pontifice susceperunt. Huic interea se apostata quidam cognomento Torquatus simulata ac lubrica fide sociavit. Qui cum à Tiburtio viro nobili, erudito, & sancto frequenter argueretur, quod capillos super apicem frontis, tonsoris arte componeret, quod assiduè commessaretur, & ludendo pranderet, quod fæminarum aspectu delectaretur, quod à ieiunijs & orationibus se subduceret, quod somno deditus, non interesset peruigil hymnos Deo noctu dicentibus: cum propter hæc, inquam, B. Tiburtio acrius obiurgaretur, se eius monita simulat libenter accipere, egitq; arte, vt orantem sanctum Tiburtium infideles comprehenderent, in qua comprehensione se quoq; fecit teneri, & simul perduci ad secretarium Iudicis sæuentis. Quo cum perducti fuere, Fabianus præfectus dixit ad eum qui se arte tradiderat: Quis diceris? At ille respondit. Torquatus. Cui Fabianus: Quid profiteris? Torquatus, Christianum se esse respondit: Tum Fabianus: An ignoras iussisse inuictissimos principes, vt qui sacrificare Dijs nolint, diuersis supplicijs macerentur? Ad hæc Torquatus: Sic ait magister meus est, quod eum facere videro, id me quoq; facere necesse est. Fabianus vero conuersus ad Tiburtium, ait Audistin' quid dicat Torquatus? ecquid respondes? Cui Tiburtius: Diu est, inquit, q̄ Torquatus se Christianum esse mētatur.

Virtus enim ipsa sancti nominis grauiter fert & molestè, suum nomen à non suis amatoribus vsurpari. Reuera enim vir illustrissime, hoc Christianum nomen diuinæ virtutis est, sectatorum scilicet Christi, qui verè philosophati sunt, qui ad obterendas libidines fortiter dimicârunt. Credisne vir illustrissime, hunc esse Christianum, qui in sui lenocinio moliendo capitis fimbrias admittit, qui tonsorem diligit, qui scapulis molliter gestit, qui fluxum gressum improbo risu distendit; qui neglectis viris fæminas curiosius intuetur? Nunquam tales pestes Christus dignatus est habere seruos suos. Verum quando hic se imitaturum me asseruit, iam tu ipse coràm eum probabis esse mentitum. Fabianus dixit: Consultius feceris, si saluti tuæ prospiciens principum decreta non spernas. Ad hæc Tiburtius: Ego vero saluti meæ melius non consulo, quam vt deos deasq; contemnens, vnum Dominum Iesum Christum Deum meum esse confitear. Tunc Torquatus: Non solum, inquit, ipse Christianus crudelis est, verum etiam decipit alios, persuadens ijs deos omnes esse dæmones: ipse autem cum socijs suis, cum quibus magicas artes exercet, diu noctuq; incatationibus occupatur. Tiburtius dixit: Falsus testis non erit impunitus. Hic, quem vides, vir illustrissime, malitiæ suæ curis exæstuans, nullam aliam ob causam Christianis se adiunxit, nisi vt nobis Christianum se fingeret, & alijs

alijs fidelissimum se mētiretur. At ego reprehendebam in eo Cyclopæam edacitatem, emergentem è vino putorem, & sepultam diuini nominis sanctitatem. Ebrius patiebatur sitim, & esuriem vomens, nec vt Christianus, sed vt Antonianus quondam ille conuiuator, edebat, potabat, vomebat. Et nunc Christianos arguit, & in eos mirem iudicem incitans, gladium nolenti porrigit. Videmus tandem cruenta tua consilia, & scelerata arte verborum cōflata tui pectoris venena deprehendimus. Accingere ergo crudelissimè, & vttere carnificis officio. Vindica tibi ipsius iudicis vocem, applica equuleos, suspende Christianos, damna, percutere, incende: vniuersa deniq; supplicia adhibe. Si exilium minaris hoc philosophatibus totus est mundus; si mortis supplicium, euadimus mundi carcerem: si ignes, maiora his incendia in cupiditatibus vincimus. Decerne quicquid libet: omnis nobis vilis est pœna, vbi pura comes est conscientia. Fabianus vero, Restitue te inquit generi tuo, Tiburti & hoc esto, quod natura dictauit. Nobiliter enim natus, ad eam deuolutus es scem vt possis & supplicium, & infamiam, & mortem perpeti. Cui Tiburtius. O prudentissimum virorum & Romanis iudicem constitutum! Quia meretricem Venerem, incestum Iouem, Mercurium fallacem, & Saturnum filiorum occisorem colere nolo, generi meo dedecori sim, & infamiæ mihi notam inuram?

Effusis itaque ad pedes Tiburtij carbonibus ignitis sic inuictum martyrem affatur Fabianus. Elige tibi alterutrum, aut thura his carbonibus impone, aut pedibus super eos nudis incede. Moxque Tiburtius facto crucis signo, constanter super eis nudis ingressus est plantis, dixitque præfecto: Depone infidelitatem, & disce quia hic solus est Deus, quem confitemur creaturis omnibus dominari. Tu vero si potes, mitte manum tuam in aquam calidam in nomine Iouis tui, & si potest Iuppiter Deus tuus, faciat te non sentire ardorem. Nam mihi quidem in nomine Domini mei Iesu Christi videtur, quod super flores roseos gradiar, quia creatura ipsa creatoris sui famulatur imperio. Tum Fabianus: Ecquis ignoret vos à Christo vestro artem edoctos magicam? Tiburtius vero: Obmutescite, inquit, infelix, & noli auribus meis has irrogare iniurias, ut audiam te rabido ore latrantem, & nominare sanctum & mellifluum nomen. Fabianus itaque ira percitus hanc in Tiburtium dictavit sententiam: Blasphemator Deorum, & reus atrocium iniuriarum, gladio animaduertatur. Quo in supplicio gloriosus martyr sanguine suo laureatus felicissime immortalitatis præmijs cumulatur.